

ת"ד 4513/08/16 - מדינת ישראל נגד הילאל חאג יחיא

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 4513-08-16 מדינת ישראל נ' חאג יחיא
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הילאל חאג יחיא

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם אשר בפני מואשם כי ביום 12.1.16 בשעה 02:00 לערך נהג ברכב מסוג סובארו בכביש 57 מכיוון מערב למזרח בנתיב השמאלי מסין 2 נתיבים (להלן: "הדרך").

באותה שעה נסעה בנתיב הימני ובכיוון נסיעת הנאשם, טניה וסילייב ברכב מסוג ניסאן (להלן: "המעורבת").

נטען כי הנאשם סטה שמאלה מנתיב נסיעתו, התנגש חזיתית במעקה הפרדה מבטון, חזר ימינה ופגע במעורבת.

כתוצאה מהתאונה ניזקו שני כלי הרכב, הנאשם נחבל חבלות של ממש שהתבטאו בשבר עם תזוזה בדיאפיזה אמצעית של בפמור שמאל, שבר בירך שמאל, שבר מרוסק של MIDFOOT שמאל עם קטיעה כמעט שלמה של כף הרגל, המעורבת נזקקה לטיפול רפואי ניזקו שני כלי הרכב והמעורב נחבל בגופו.

כן נטען כי הנאשם נהג בהיותו בפסילה, אשר הוטלה ביום 21.10.15 ע"י ביהמ"ש לתעבורה בפ"ת בתיק 5576-05-14 לתקופה של 4.5 חודשים, והפקיד את רישיונו ביום 15.12.15. ובהעדר ביטוח.

הוראות החיקוק המיוחדות לנאשם:

1. סטייה מנתיב נסיעה - עבירה על תקנה 40 א 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961 ביחד עם עבירה על סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

2. נהיגה בקלות ראש - עבירה על סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

3. נהיגה בזמן פסילה - עבירה על סעיף 67 לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

עמוד 1

4. התנהגות הגורמת נזק - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

5. נהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2א לפקודת רכב מנועי התש"ל - 1970.

6. חבלה של ממש - עבירה על סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

הנאשם הודה כי אכן נהג ברכב בזמן ובמקום הנטען בכתב האישום וכן הודה בהתרחשות התאונה ותוצאותיה.

כמו כן הודה הנאשם כי נהג בפסילה וללא ביטוח.

הנאשם כפר באחריותו לקרות התאונה וטען כי לא סטה מנתיב נסיעתו.

פרשת התביעה

ע"ת 1, טניה וסילייב

העדה מספרית כי נסעה בנתיב הימני במהירות של כ-90 קמ"ש. לדבריה ראתה במראה הצדדית, אורות רכב מתקרבים אליה במהירות, ואז רכב התנגש ברכבה בצדה השמאלי. הרכב שפגע בה החל להסתובב, מסיבה זאת היא חתכה לנתיב השמאלי לכיוון השול התרחקה מהרכב הפוגע. לאחר מכן עצרה בצד והתקשרה למשטרה.

בחקירתה הנגדית הכחישה העדה כי היא זאת שסטתה מנתיבה וכי התעסקה במשהו נוסף תוך כדי הנהיגה.

ע"ת 2 סטניסלב זגורסקי

שוטר, העד הגיש דו"ח פעולה (ת/2).

לדבריו כאשר הגיע למקום, מצא את רכבו של הנאשם על מעקה בטיחות את הנאשם שוכב לצדו, בהמשך הכביש ראה את רכב נוסף בו הייתה המעורבת, אשר אמרה לו כי הנאשם סטה מהנתיב השמאלי בו נסע לנתיב הימני פגע ברכבה, רכבו התהפך מספר פעמים ונכנס במעקה הבטיחות.

העד מציין כי גרסתה תאמה למה שראה בשטח.

ע"ת 3 גארי פאלדשטיין

בוחן תנועה משטרתי, העד הגיש הודעת נהג תחת אזהרה(ת/3); טופס ידוע חשוד (ת/4); דוח פעולה בוחן (ת/5); סקיצה (ת/6); לוח תצלומים (ת/7); תרשים (ת/8); דוח בוחן (ת/9); בקשת איתור עדים דרך מד"א (ת/10); הודעת מעורבת מיום 12.1.16 (ת/11); הודעת מעורבת תחת אזהרה מיום 21.1.16 (ת/12); תעודות רפואיות של הנאשם (ת/13).

העד העיד כי ע"פ הממצאים איננו יכול לקבוע מי פגע קודם במי, אך המעורבת טענה שסטו אליה ואילו הנאשם לא טען שסטו אליו.

העד שלל את האפשרות לקיום כשל בצמיג מאחר ואם היה כשל היה מוצא ממצאים של חריצים בכביש אשר לא נמצאו, אך המעורבת לא טענה לכשל בצמיג.

לדבריו איננו יכול לקבוע מי מהשניים סטה ומסקנתו מתבססת על העדויות.

פרשת הגנה

עדות הנאשם:

הנאשם העיד כי נסע בנתיב השמאלי ולאחר ששמע מכה, רכבו נכנס במעקה בטון, הסתובב בכביש והחליק שפגע במעקה ברזל בצד השני, לאחר התאונה יצא מרכבו, התרחק מהרכב ונשכב בצד הכביש עד שפונה לביה"ח.

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם את אמיתות תוכן ההודעה שמסר בחקירה המשטרתית.

בתגובה לשאלה מדוע במשטרה לא טען כי קודם פגיעתו במעקה הבטון שמע מכה,

טען הנאשם כי אמר לחוקר שהאוטו שלו לא יסטה סתם לנתיב השמאלי וטען כי כן אמר לו ששמע מכה אבל לא ידע מאיפה המכה.

בתגובה לכך שבחקירתו במשטרה אמר לבוחן כי שמע רק את המכה בבטון, טען הנאשם כי אמר לבוחן ששמע מכה, אבל לא שמע מאיזה צד או מהבטון.

כן מציין כי לא אמר בחקירה ששמע את המכה לפני התאונה כי היה בטרומה.

עוד מציין כי במשטרה אמר שהוא איננו זוכר שהמעורבת פגעה בו כי היה מוטרד.

טענות הצדדים

טענת המאשימה:

המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשם, וזאת לאור עדויות עדי התביעה. גרסתו של הנאשם בביהמ"ש איננה מתיישבת עם גרסתו כפי שמסר במשטרה והנאשם לא סיפק הסבר הגיוני לשינוי גרסתו לפיכך עדותו בביהמ"ש הינה עדות כבושה.

התביעה מבקשת להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

טענת ההגנה:

ההגנה בסיכומיה ביקשה לזכות את הנאשם וזאת מאחר ומדובר בגרסאות סותרות ואף הבוחן עד התביעה איננו יכול לתמוך במי מהגרסאות.

טוען הסגור כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה כי הנאשם הוא זה אשר סטה מנתיבו וגרם לתאונה ולפיכך יש לזכותו מהעבירות הקושרות אותו לגרימת התאונה.

דין

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהופעתם מעל דוכן העדים ולאחר שעיינתי במוצגים ושקלתי טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה לפיה עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

כאמור לעיל הנאשם מודה כי נהג כשהוא פסול לנהיגה וללא ביטוח.

נקודת המחלוקת בין הצדדים הינה אופן התרחשות התאונה, כאשר לטענת התביעה התאונה התרחשה עקב סטיית הנאשם שמאלה, בעקבותיה רכבו פגע במעקה הבטון, חזר ימינה ופגעה ברכבה של המעורבת. לעומתה טוענת ההגנה כי התאונה התרחשה בעקבות מכה שקיבל רכבו של המעורב מרכבה של המעורבת. פגיעה זו גרמה לסטייתו לעבר מעקה הבטון.

מעדות המעורבת עולה כי בעת שנסעה בנתיב ימין בדרך, רכבו של הנאשם סטה מנתיב שמאל, פגע ברכבה, התהפך ופגע במעקה הבטיחות.

המעורבת מסרה את גרסתה זו בשתי חקירותיה במשטרה ואף חזרה על כך בעדותה בביהמ"ש.

עדות אף נשמעה מפיה כבר בזירת התאונה כפי שמסרה לשוטרי סטניסלב זגורסקי, השוטרי הראשון אשר הגיע לזירה. עדות זו תועדה בדו"ח הפעולה שלו (ת/2).

בוחן התנועה, הותיר בי רושם חיובי ואני מקבלת את גרסתו במלואה.

הבוחן ערך דוח בוחן מפורט, תיעד את הזירה בתרשים, בתמונות, תיעד את הנזקים והסימנים שמצא.

מסקנתו של הבוחן לפיה הנאשם סטה תחיל עם רכבו ימינה פגע במעקה הבטון ולאחר מכן סטה שמאלה ופגע ברכבה של המעורבת, וכי לא היה כל ליקוי מכני כולל כשל בצמיג באחד מן הרכבים, או תשתית שגרם לתאונה מקובלת עליו ושוכנעתי כי הממצאים בשטח, כפי שתוארו ותועדו על ידו, מחזקים את עדותו ומבססים אותה.

אכן העד מעיד כי לא יוכל לקבוע מי מהשניים סטה עפ"י הממצאים הטכניים, אך מפנה לגרסאות הצדדים.

גרסתו של הנאשם כפי שמסר בעדותו בבית המשפט לפיה רכבו קיבל מכה אשר גרמה לסטייתו שמאלה.

גרסה זו איננה תואמת את העדות כפי שמסר במשטרה.

בחקירתו טען הנאשם:

"נהגתי בנתיב השמאלי ואחרי כמה זמן של נסיעה פתאום האוטו שלי עולה על מעקה בטון שמאלי" (שורות 18-19 לת/3).

בהמשך חקירתו בתגובת לשאלת הבוחן: **"מה סיבה שסטית סתם למעקה בטיחות?"**

השיב הנאשם: **"אני לא יודע למה האוטו עולה על הבטון" (שורות 34-35 לת/3).**

גם בתגובה לשאלה: **"האם מישהו פגע בך ובגלל זה סטית שמאלה לבטון שטח הפרדה?"**

השיב הנאשם: **"לא יודע אם מישהו פגע בי" (שורות 36-37 לת/3).**

אף בהמשך החקירה כאשר הבוחן מטיח בנאשם: **"אני אומר לך שיש עוד רכב שהיה מעורב בתאונה שהוא נפגע בדופן שמאל" (שורות 27-28 לת/3).**

עונה הנאשם: **"אז זה שגרם לי לנזק אבל אני לא זוכר שהוא פגע בי" (שורות 27-28 לת/3).**

הנאשם אף מציין כי מלבד המכה בבטון לא שמע כל מכה אחרת קודם לתאונה:

"שמעתי רק מכה בבטון" (שורה 60 לת/3).

לא מצאתי כל קשר אפשרי בין התשובות שמסר הנאשם לחוקר בחקירתו במשטרה לבין הפרשנות שבחר הנאשם לתת לה בבית המשפט. הסבריו בבית המשפט לפיה אמירתו לחוקר שהוא לא היה סוטה סתם שמאלה, מאמתת את גרסתו כי מכה שחטף רכבו בדופן הימנית גרם לסטייתו אינה עולה בקנה אחד עם המשך דבריו לחוקר לפיהם איננו זוכר כי רכב אחר היה מעורב בתאונה או כי רכב אחר פגע בו.

אף טענתו בביהמ"ש לפיה שמע מכה קודם לסטייתו שמאלה למעקה הבטון איננה עולה בקנה אחד עם דבריו לחוקר לפיה שמע רק את המכה בבטון.

בחקירתו במשטרה הנאשם לא זכר כי רכב אחר היה מעורב בתאונה וכי פגע ברכב אחר, רק לאחר שהחוקר אמר לנאשם כי ישנו רכב נוסף שנפגע בתאונה, טען הנאשם כי הנזק נגרם מהרכב האחר אבל עדיין לא זכר שרכב נוסף פגע בו.

אם אכן רכבה של המעורב פגע בנאשם קודם לסטייתו ימינה, בהכרח היה הנאשם שומע מכה קודם לפגיעתו במעקה הבטון, אלא שהנאשם לא ציין זאת בחקירתו.

לטעמי, מדובר בגרסה מתפתחת ומותאמת להליך המשפטי ולא אוכל ליתן בה אמון.

יש לציין כי ממצאי הנזקים כשלעצמם יש בהם כדי לתרום תרומה משמעותית להתחקות אחר אופן התרחשות התאונה. יחד עם זאת, לא ניתן להיבנות על ממצאי הנזקים לבדם לצורך קביעת אופן התרחשות התאונה, אלא ששילוב הממצאים יחד עם יתר העדויות יוצרים יחדיו את המקשה שעל פיה ניתן להסיק את המסקנות.

בתקנה 40 (א) לתקנות התעבורה בעניין סטיה מנתיב נסיעה נקבע:

"לא יסטה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון".

סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה קובע כי ה"נוהג רכב בדרך קלות ראש, או ברשלנות" עובר עבירת תעבורה.

שעה שנשללה גרסת הנאשם לאופן קרות התאונה, רשלנותו של הנאשם מוכחת מעל לכל ספק סביר וזאת לאור הממצאים והעדויות. על הנאשם היה להקפיד על נסיעה בנתיב נסיעתו מבלי לסטות מנתיב נסיעתו.

הריני קובעת כי הנאשם סטה שמאלה מכיוון נסיעתו, התנגש חזיתית במעקה הפרדה מבטון, חזר ימינה ופגע במעורבת.

העובדה שהנאשם סטה מנתיב נסיעתו והתאונה התרחשה בנתיב הנסיעה של המעורבת יוצרת חזקת רשלנות ומעבירה את נטל הראיה על כתפי הנאשם להוכיח כי לא התרשל. מדובר במצב של "תאונה מדברת".

בפסיקה נקבע "כלל הדרך" לפיו חזקה שבעובדה כי רכב הנהוג כראוי אינו סוטה מנתיבו. חזקה זו מביאה להיפוך בנטל ההוכחה. לאמור, "מרגע שהוכחה המאשימה כי הנאשמת סטתה מנתיבה, מוטל על הנאשמת להוכיח כי סטייה זו אינה נובעת מנהיגה לא זהירה". ראו רע"פ 1713/93 בוקובזה נ' מדינת ישראל.

"רמת ההוכחה הנדרשת מן הנאשם כדי לערער את חזקה זו, ככל חזקה עובדתית אחרת, היא הקמת ספק סביר - שמא אין להסיק מעצם סטיית הנאשמת מנתיבה כי היא נהגה באופן בלתי זהיר אלא אם ישנו הסבר סביר אפשרי אחר לכך". (ראו בעניין י. קדמי, על הראיות, שם עמ' 1563)

מששללתי טענת הנאשם לפיה סטיית רכבו נגרמה עקב מכה שקיבל בצידו הימני, הרי שיש לקבוע כי לא עלה בידיו של הנאשם לעורר ספק סביר כי התאונה התרחשה באופן השונה מגרסת התביעה.

לפיכך משהוכח בפניי כי הנאשם סטה שמאלה עם רכבו מנתיב נסיעתו, התנגש חזיתית במעקה הפרדה מבטון, חזר ימינה ופגע במעורבת ואין כל הסבר סביר לסטייתו זו, יש לקבוע כי הנאשם עובר לתאונה נהג ברכבו בקלות ראש ומבלי מתן תשומת לב מספקת לדרך.

הריני קובעת כי בראיות אשר הונחו בפניי ד"י כדי להוכיח הנטען בכתב האישום.

סוף דבר, הריני מרשיעה את הנאשם במלוא המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' חשוון תש"פ, 06 נובמבר 2019, במעמד הצדדים

עמוד 6

